

[Skrunsager Skau]

de regler og den komplicerede lovgivning. Men når vi har kompliceret det så meget og har så mange offentligt ansatte, så må den anden side, dvs. vi selv som skatteydere, som borgere, som organisationer, som virksomheder, også have ansat nogle personer for at kunne få varetaget vores egne interesser.

Det betyder simpelt hen, at vi ud over at vi som skatteydere, som virksomheder, må betale for dem, der er ansat i den offentlige sektor, også selv må have en stor stab, der skal matche med den offentlige sektor, og den skal vi som virksomheder jo også selv betale. Det vedrører vores skattelove, det vedrører de forskellige krav, der er til revision og kontrol, det vedrører miljø, det vedrører hele socialområdet, det vedrører også hele vores klagesystem, som jo er dyrt, og som vi som borgere må betale både her og dér. Derfor er det meget vigtigt at få en afbureaukratisering, få regelforenklinger i gang, således at vi kan reducere antallet af ansatte her og få gang i det produktive erhvervsliv.

Også hr. Bollmann var inde på nogle positive synspunkter. Det, som jeg var meget glad for i hr. Bollmanns tale, var, at hr. Bollmann var åben, at han ikke gravede sig ned i nogle grøfter, at hr. Bollmann også følte, at det er en fælles sag, og at vi derfor må gøre noget for at komme videre.

Det er en fælles sag, og den skal vi løse her og nu.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Hr. Skrunsager Skau sagde, at den private sektor kommer i gang i det øjeblik, vi kan sænke skattetrykket. Jeg håber meget, at den private sektor kommer i gang længe før, for det varer længe, før vi sænker skattetrykket. Jeg ser det modsat: En af de væsentligste forudsætninger for, at vi overhovedet på et eller andet tidspunkt kan sænke skattetrykket, er, at vi har fået sving i den private sektor længe før. Sådan er sammenhængen jo, snarere end den modsatte.

Jeg vil gerne gentage, at aftalen mellem den tidligere regering og Socialdemokratiet om forhøjelser på bestemte områder for bestemte grupper i befolkningen koster omkring 1 mia. kr. mere i 1989 end i 1988 og er ikke årsagen til de problemer, regeringen – og vi andre også – har på udgiftssiden lige for tiden.

Til sidst vil jeg gerne sige i al venlighed: Jeg tror, at hele Folketinget og alle, der har hørt debatten her i dag, vil give mig ret i en af mine påstande i mit første indlæg: Der er meget stor forskel på den måde, den konservative ordfører taler til og om Socialdemokratiet på, og den måde, Venstres ordfører taler til og om Socialdemokratiet på. Der er en markant forskel i holdningen.

Behnke (FP):

Finansministeren udtrykte tilfredshed med, at et flertal i Folketinget i det mindste ikke ønskede at hæve skattetrykket. Jeg kan selvfølgelig kun tilslutte mig finansministeren – dog ikke hans begejstring, for vi er bestemt ikke tilfreds med blot at holde skattetrykket på det nuværende niveau. Jeg må ærligt tilstå, at jeg er skuffet over de meldinger, der i dag er kommet specielt fra partiet Venstre. Vi skal altså ikke længere tilbage end til slutningen af februar i år, før partiet Venstre meldte ud, at hver dansk familie skulle have skattelettelser i størrelsesordenen 10.000–15.000 kroner. Der er intet om det fra Venstre i dag.

Vores bud skal da ingen hemmelighed være. Det er, at den skattefrie bundgrænse for alle burde forhøjes med 48.000 kr.

Hvis finansministeren ellers kunne overveje den mulighed, at Folketinget virkelig vedtog sådan en forhøjelse af den skattefrie bundgrænse, så er jeg ikke et øjeblik i tvivl om, at de overenskomstforhandlinger, der dog trods alt skal finde sted til foråret, ville få en helt anden udgang, hvis Folketinget gav den melding, end hvis meldingen er: Desværre, skattetrykket bliver bevaret på det nuværende niveau. Så vil man også til foråret blive udsat for et kraftigt ønske fra lønmodtagerne om at få deres lønninger forhøjet, og det er et ønske, som jeg bestemt godt kan forstå. Folketinget kunne honorere det ønske ved at hæve den skattefrie bundgrænse.

Den interesse, der har været om specielt Fremskridtspartiets ønsker om besparelser, burde jeg selvfølgelig være smigret over, men jeg fornemmer, at specielt regeringspartiernes interesse dækker over, at de i virkeligheden kom til denne forhandling med rigtig dårlig samvittighed over de tal, vi fik i forgårs. Derfor har man i et forsøg på at slippe for at tale om de ubehageligheder forsøgt at muntre sig over Fremskridtspartiets besparelsesforslag.